

DUNCAN
WIESE

Kirsebærplukkerne

DIGTE

GUTKIND

BOG

KIRSEBÆRPLUKKERNE (/BOEGER/KIRSEBAERPLUKKERNE-DIGTE)

Af Duncan Wiese (/forfattere/duncan-wiese) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET (HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-BASIS%3A135201499&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/kirsebaerplukkerne-digte) for at anmelde

Duncan Wiese har skrevet en digtfortælling om at blive far og familie. Den kommer fornemt rundt om de nye udfordringer.

TAGS:

BARSELSORLOV (/TAXONOMY/TERM/22840) FADERSKAB (/TAXONOMY/TERM/2933) FAR-BARN-FORHOLDET (/TAXONOMY/TERM/30631) FLYTNING (/TAXONOMY/TERM/30520) FØLELSER (/TAXONOMY/TERM/3597)
GRAVIDITET (/TAXONOMY/TERM/3882) NATUREN (/TAXONOMY/TERM/7605) PARFORHOLD (/TAXONOMY/TERM/13726) ØKONOMISKE FORHOLD (/TAXONOMY/TERM/11644)

ANMELDELSE

26 jan.23

(/users/frederik-scholer)

Af Frederik Schøler (/users/frederik-scholer)

Skribent

Duncan Wiese har skrevet en digtfortælling om at blive far og familie. Den kommer fornemt rundt om de nye udfordringer.

Meget bliver fanget i titeldigtet 'Kirsebærplukkerne', der indleder Duncan Wieses anden digtsamling. Den handler om at blive far – nu, her i dagens Danmark. Om at være den, der skaffer kirsebærrene – om de så romantisk plukkes i et træ eller mindre poetisk købes i Netto.

*Jeg kravler op i træet
og plukker de mørke bær
med fingrene
og lægger dem i fryseposen
du står med maven
nede på jorden
en lille fabrik
der hoster og griner.*

Den handler om at være til stede og tage del i graviditet, fødsel, spædbarnspleje og alligevel aldrig- uanset hvor meget man ønsker det – helt at kunne være med inde i fokus, for vi *kan* jo ikke amme, os mænd.

*Jeg har brug for at mit barn ligger her
men jeg er bange for at blive til en kvinde*

...

*hvem er jeg
der ikke kan amme
men hvis arme og bryster
vokser med byrden
den største lyst
at gøre noget*

*gøre rent
lave mad
tjene penge*

Det er patetisk og samtidig en overmåde præcis skildring af den nyslåede første-gangs-fars position et ikke-sted på grænsen til kernen af det, der er ved at blive en kernefamilie. Med og deltagende, men alligevel ikke helt med - uden at egne og andres forventninger af den grund slækkes det mindste. "den største lyst/at gøre noget/gøre rent" Hell yeah! Hvor essentielt - og åndsvagt. Man skal nok have været der for helt at forstå.

Hvor usandsynligt, det end virker, så rammes også den nyslåede familie af hverdagen – barslen skal lige overstås med dens barnevognskørsel og over-hoved-ikke-lediggang:

*Vi hilser ikke når vi går forbi hinanden
Vi er fædre med sovende børn*

Et glimt af stoisk patos – nu er vi fanme noget, fædre, og på en aldrig før kendt måde vigtige. Hvordan fanden finder man(d) sig selv i det?

På bogens omslagsflap er der et foto af Duncan Wiese. En lidt rund mand med lange mørke krøller, runde briller og blødt fuldskæg. Han minder måske lidt om Jens Blendstrup, for mit øre øre runger i hvert fald en samklang med prologen fra Blendstrups *Luskefisefortællinger* (<https://litteratursiden.dk/boeger/luskefisefortaellinger>):

Vi er børn i mærkelige dyre sko. ... Vi var midt i en leg, det var der vi startede. Vi fik det bare aldrig af os. ... Vi er børn selvom vi får skæg og hår og hud og knogler og hobbies og mening ... Tryk på dine øjne og se.

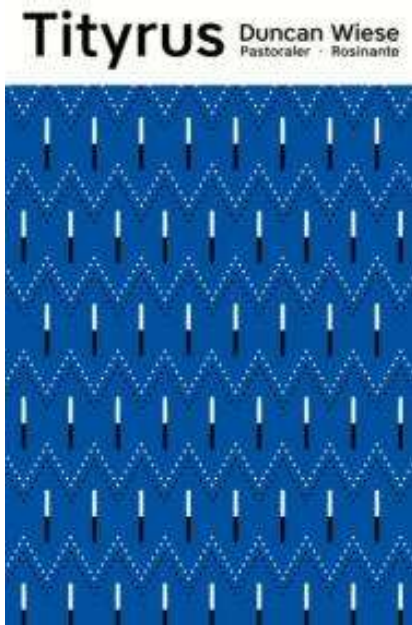
Duncan Wiese har ikke Blendstrups galskab, men samme godmodighed og varme. Han – altså digtsamlingens 'jeg' - virker god og rar, og Wiese sætter poetisk ord på hele udviklingen fra at have en højgravid kæreste, at blive far, hitte ud af det og ramme noget, der ligner en hverdag – samt alt det, der vælter rundt inde i og rundt omkring os, indtil man(d) finder sin identitet i det.

Det er ret godt, rammende, lidt for genkendeligt og ind imellem så fucking patetisk, som man(d) jo er.

BOGDETALJER

Andre bøger af Duncan Wiese

(/boeger/tityrus-pastoraler)
TITYRUS (/BOEGER/TITYRUS-PASTORALER)
Af Duncan Wiese

Nyere dansk lyrik